

Китоби Муқаддас барои кӯдакон

Шоҳзода
чӯпон
мешавад

Муаллиф: Edward Hughes

Рассом: M. Maillot; Lazarus
Alastair Paterson

Адаптатсиякунанда: E. Frischbutter; Sarah S.

Тарҷумон: Tajikistan Bible Society

Тартибдиҳанда: Bible for Children
www.M1914.org

©2022 Bible for Children, Inc.

Литсензия: Шумо ҳақ доред, ки ин ҳикояро нусхабардорӣ ё
чоп кунед, аммо ба фуруҳтан иҷозат надоред.

Рӯзе Мусо дид, ки як марди мисрӣ ғуломи ибриро мезанад. Мусо дар қасри фиръавн ҳамчун шоҳзода калон шуда, таълим гирифта бошад ҳам, ӯ низ ибрӣ буд. Ӯ бояд ба ғулом ёрӣ мерасонд.

Ў ба атроф нигариста, боварӣ ҳосил кард, ки касе намебинад ва баъд ба ғуломдори бераҳм ҳуҷум намуд. Дар ин ҷанг Мусо марди мисриро кушт. Баъд зуд ҷасади вайро гӯр кард.

Рӯзи дигар Мусо дид, ки ду марди ибрӣ ҷанг мекунанд. Вай кӯшиш кард, ки онҳоро боздорад. Яке аз онҳо гуфт: “Оё маро ҳам ба монанди он мисрӣ мекушӣ?” Мусо тарсид. Ҳама дар бораи ин воқеа медонистанд. Фиръавн низ медонист. Мусо маҷбур шуд, ки гурезад. Ӯ ба сарзамини Мидён рафт.

Вақте ки Мусо дар назди чоҳ дам мегирифт, ҳафт духтари коҳини Мидён сатилҳоро пур мекарданд, то рамаи падарашонро об диҳанд.

Чӯпонони дигар меҳостанд, ки онҳоро пеш кунанд.
Мусо бошад, ба духтарон ёри дода, онҳоро
муҳофизат
намуд.

“Шумо барвақт ба хона омадед!” —
гуфт падари духтарон Рауил.
Вақте ки духтарон сабабашро
фаҳмонданд, падарашон
гуфт, ки он мардро
гирифта биёранд. Мусо
ҳамроҳи Рауил, ки
номи дигараш
Ятрун буд,

зиндагӣ мекард.
Дертар Мусо
духтари калонии
Рауилро ба
занӣ гирифт.

Дар Миср бошад, фиръавн
вафот кард. Халқи Худо,
яъне ибриён ҳанӯз ҳам ғулом
буданд. Онҳо аз азоби худ
бисёр нола мекарданд.

Ҳам
барои ёри Худо
хеле дуо мекарданд.
Худо дуоҳои онҳоро ба
даргоҳаш қабул кард.

Мусо инро намедонист, аммо Худо
вайро барои ёри додан ба ибриёни
ғулом, истифода бурданӣ буд.
Мусо чил сол пеш Мисрро тарк
карда буд. Ӯ чӯпони рамаи
Рауил буд. Аммо вай
эҳтимол, халқи худро дар
Миср ёд карда буд.

Рӯзе Мусо дид, ки дар наздикие
бутта дармегирад. Вале оташ
буттаро намесӯзонад. Мусо
рафта сабабашро фаҳмиданӣ
шуд.

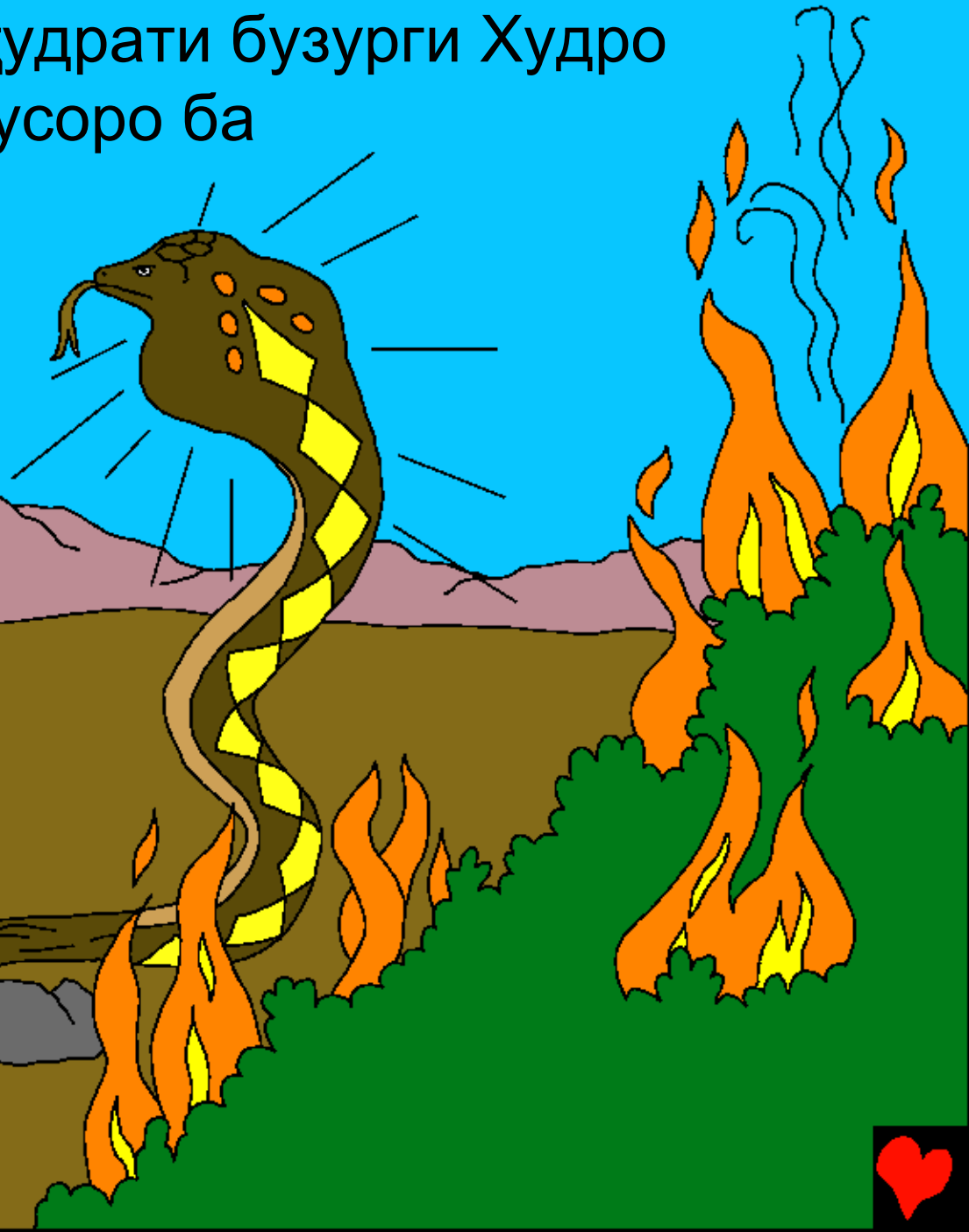
Ҳамин ки Мусо наздик шуд, Худо аз байни бутта ӯро ҷеғ зад: “Мусо!” “Мана ман” — гуфт Мусо. Худо фармон дод: “Сахт наздик нашав. Пойафзолатро каш, зеро ҷойи истодаат замини муқаддас аст.”

“Ман туро ба назди фиръавн мефиристам,
то халқи Маро аз Миср берун оварӣ”.
Вале Мусо аз рафтан ба Миср метарсид.

Сипас Худо ба Мусо қудрати бузурги Худро
нишон дод. Ӯ асои Мусоро ба
мор табдил дод.

Ҳангоме ки Мусо морро аз думаш бардошт, он боз ба асо табдил ёфт. Худо аломати дигаре низ дод.

“Дастатро таги бағалат мон” — гуфт Ҷ. Мусо чунин кард. Дасти вай аз бемории пӯст сап-сафед шуда буд.

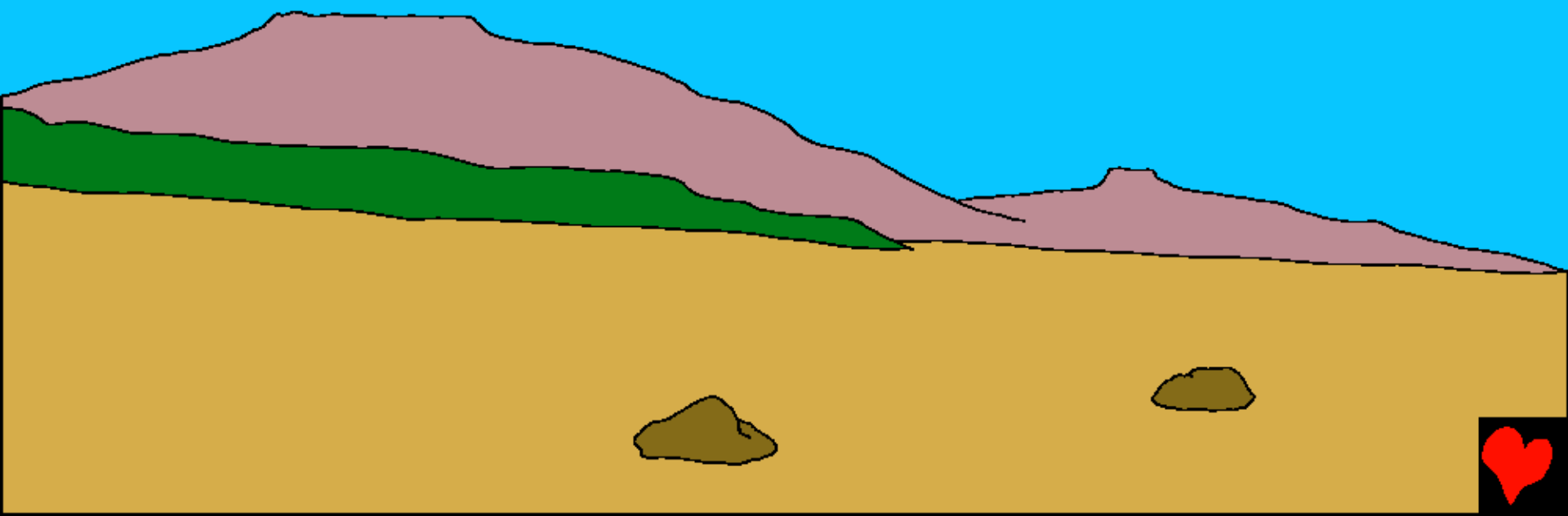

Мусо дасташро боз зери бағал гузошту он шифо ёфт.

Мусо ҳоло ҳам рафтан намехост. “Ман нағз гап
зада наметавонам” — гуфт вай ба Худо. Худо ба
ғазаб омад. “Ман бародарат Ҳорунро истифода
мебарам, то суханоне ки ба вай мегӯӣ, ба дигарон
расонад” — гуфт Ё.

Мусо ба назди падарарӯсаш Ятрун баргашт ва чизу чораашро ҷамъ карда, ба Миср рафт.

Худо бародари Мусо, Ҳорунро ба пешвози Мусо, ба кӯҳҳо овард. Мусо ба Ҳорун дар бораи ҳама нақшаи Худо, яъне ибриёнро аз дасти мисриён озод кардан, нақл намуд. Онҳо ин хабарро якҷоя ба роҳбарони ибрӣ расониданд. Ҳангоме ки Мусо аломатҳоро ба пирони ибрӣ нишон дод, онҳо фаҳмиданд, ки Худо ба онҳо ёрӣ хоҳад дод. Онҳо якҷоя Худоро ибодат карданд.

Баъд Мусову Ҳорун далерона ба назди фиръавн рафтанд. “Худо мегӯяд, ки халқи Маро ҷавоб деҳ” —

гуфтанд онҳо ба вай.

“Ман исроилиёнро рафтан
на мемонам” — ҷавоб дод фиръавн.
Ӯ ба Худо итоат намекард.

Ба Худо лозим буд, ки барои фикри
фиръавнро иваз намудан, қудрати
бузурги Худо истифода барад.

Шоҳзода чўпон мешавад

Ҳикоя аз Каломи Худо

Раҳой 2-5

“Ошкор шудани Каломи Ту равшани
мебахшад”. Забур 119:130

Хотима

Ин ҳикояи Китоби Муқаддас дар бораи Худои аҷоибӣ мо нақл мекунад, ки моро офаридааст ва мехоҳад, ки мо Ӯро шиносем.

Худо корҳои бади моро медонад ва онҳоро гуноҳ меномад. Ҷазои гуноҳ марг аст, аммо Худо туро саҳт дӯст медорад. Барои ҳамин Худо Писари ягонааш, Исои Масеҳро фиристод, ки ҷазои гуноҳҳои туро ба Худ гирифта, дар рӯи салиб меҳкӯб шуда мурад. Баъд Исо гашта зинда шуду ба осмон рафт! Агар ту ба ин бовар карда, ба Исо имон биёри ва аз Ӯ хоҳиш кунӣ, ки гуноҳҳоятро бахшад, Ӯ гуноҳҳоятро мебахшад! Ӯ ба вучуди ту даромада, дар қалби ту зиндагӣ мекунад ва ту ҳамеша ҳамроҳи Ӯ хоҳӣ буд.

Агар бовар кунӣ, ки ин рост аст, ба Худо гӯй:

Исои меҳрубон, ман бовар мекунам, ки Ту Худо ҳастӣ, аммо шакли инсонро ба Худ гирифтӣ, ки ба ҷои мани гунаҳкор ҷон диҳӣ. Ту гашта зинда шудӣ ва ҳоло ҳам зинда ҳастӣ. Илтимос ба ҳаёти ман биё ва гуноҳҳои маро бахш, то ки ҳаётам нав шавад ва рӯзе пеши Ту рафта, то абад бо Ту бошам. Ба ман ёри деҳ, ки ҳамчун фарзанди Ту ба гапҳои Ту гӯш карда, барои Ту зиндагӣ кунам. Омин.

Ҳар рӯз Китоби Муқаддасро хонда, бо Худо сӯҳбат кун!

Юҳанно 3:16

